TEISINGUMO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. birželio 3 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Teismų bendradarbiavimas civilinėse bylose – Reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 – Valstybės narės teismų tarptautinės jurisdikcijos nustatymas – 5 straipsnio 1 dalis – Darbuotojas, valstybės narės pilietis – Sutartis, sudaryta su šios valstybės narės konsuline įstaiga kitoje valstybėje narėje – Darbuotojo pareigos – Viešosios valdžios įgaliojimų nebuvimas“

Byloje C-280/20

dėl *Sofiyski Rayonen sad* (Sofijos apylinkės teismas, Bulgarija) 2020 m. gegužės 27 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2020 m. birželio 25 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

ZN

prieš

Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria v grad Valensia, Kralstvo Ispania

TEISINGUMO TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas N. Wahl, teisėjai F. Biltgen ir J. Passer (pranešėjas),

generalinis advokatas M. Campos Sánchez-Bordona,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– Bulgarijos vyriausybės, atstovaujamos M. Georgieva ir L. Zaharieva,

– Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek ir J. Vláčil ir I. Gavrilova,

– Europos Komisijos, atstovaujamos M. Heller ir G. Koleva,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: bulgarų.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 351, 2012, p. 1) 5 straipsnio 1 dalies, siejamos su šio reglamento 3 konstatuojamąja dalimi, išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ZN ir *Generalno konsulstvo na Republika Bulgaria v grad Valensia, Kralstvo Ispania* (Bulgarijos Respublikos generalinis konsulatas Valensijoje (Ispanija), toliau – generalinis konsulatas) ginčą dėl prašymo išmokėti kompensaciją už nepanaudotas mokamas kasmetines atostogas.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Reglamento Nr. 1215/2012 3–5 ir 15 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(3) [Europos] Sąjunga yra nustačiusi sau tikslą prižiūrėti ir vystyti laisvės, saugumo ir teisingumo sritį [erdvę], be kita ko, palengvinant galimybes kreiptis į teismą, visų pirma taikant teismo ir neteisminių sprendimų civilinėse bylose abipusio pripažinimo principą. Siekdama palaipsniui kurti tokią erdvę, Sąjunga turi patvirtinti priemones, susijusias su teisminiu bendradarbiavimu tarpvalstybinio pobūdžio civilinėse bylose, ypač kai jos yra būtinos tinkamam vidaus rinkos veikimui;

(4) tam tikri skirtumai tarp jurisdikciją ir teismo sprendimų pripažinimą reglamentuojančių nacionalinių taisyklių trukdo patikimai veikti vidaus rinkai. Nuostatos dėl jurisdikcijos kolizinių normų civilinėse ir komercinėse bylose suvienodinimo, siekiant užtikrinti greitą ir paprastą valstybėse narėse priimtų teismo sprendimų pripažinimą ir vykdymą, yra labai svarbios;

(5) tokios nuostatos priskiriamos teisminio bendradarbiavimo civilinėse bylose sričiai, kaip nurodyta Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 81 straipsnyje;

<…>

(15) jurisdikcijos taisyklės turėtų būti ypač nuspėjamos ir pagrįstos principu, pagal kurį jurisdikcija paprastai nustatoma pagal atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą. Todėl turėtų visada galioti ši jurisdikcijos nuostata, išskyrus keletą aiškiai nustatytų atvejų, kai ginčo objektas arba šalių autonomija pateisina kitą siejamąjį kriterijų. Juridinio asmens buveinės vieta turi būti apibrėžta autonomiškai, siekiant didesnio bendrų taisyklių skaidrumo ir norint išvengti jurisdikcijų kolizijos.“

4 Minėto reglamento 1 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Šis reglamentas taikomas civilinėse ir komercinėse bylose, neatsižvelgiant į teismo pobūdį. Visų pirma šis reglamentas netaikomas mokesčių, muitų ar administracinėms byloms arba valstybės atsakomybei už veiksmus ir neveikimą vykdant valstybės įgaliojimus (*acta iure imperii*).

<…>“

5 Šio reglamento 5 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Asmenims, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, kitos valstybės narės teismuose ieškiniai gali būti pareiškiami tik taikant šio skyriaus 2–7 skirsniuose nustatytas taisykles.“

6 Šio reglamento 7 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Asmeniui, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškinys kitoje valstybėje narėje gali būti pareikštas:

1) a) bylose, kylančiose iš sutarčių – atitinkamos prievolės įvykdymo vietos teismuose;
   b) pagal šią nuostatą ir jeigu nesusitarta kitaip, atitinkamos prievolės įvykdymo vieta yra:

      – parduodant prekes – vieta valstybėje narėje, kurioje pagal sutartį prekės buvo ar turėjo būti pateiktos,

      – teikiant paslaugas – vieta valstybėje narėje, kurioje pagal sutartį paslaugos buvo arba turėjo būti suteiktos,
   c) jeigu b punktas netaikomas, taikomas a punktas.“

7 Šio reglamento 5 skirsnyje reglamentuojama „Jurisdikcija dėl bylų, susijusių su individualiomis darbo sutartimis“. Šiame skirsnyje esančiame reglamento 20 straipsnyje nustatyta:

„1. Jurisdikcija dėl bylų, susijusių su individualiomis darbo sutartimis, nustatoma pagal šį skirsnį, nedarant poveikio 6 straipsniui, 7 straipsnio 5 punktui ir, kai ieškinys pareiškiamas darbdaviui, 8 straipsnio 1 punktui.

2. Jeigu darbuotojas sudaro individualią darbo sutartį su darbdaviu, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra ne valstybėje narėje, bet kuris vienoje iš valstybių narių turi filialą, atstovybę arba kitokį padalinį, visuose su minėto filialo, atstovybės arba padalinio veikla susijusiuose ginčuose laikoma, kad darbdavio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra toje valstybėje narėje.“

8 Remiantis reglamento 21 straipsniu, kuris taip pat yra šiame skirsnyje:

„1. Darbdaviui, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškinys gali būti pareikštas:

a) valstybės narės, kurioje yra jo nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta, teismuose; arba

b) kitoje valstybėje narėje:
   i) vietos, kurioje arba iš kurios darbuotojas paprastai atlieka savo darbą, teismuose arba paskutinės tokios darbo vietos teismuose; arba
   ii) jei darbuotojas paprastai savo darbą atlieka arba atliko ne toje pačioje šalyje – vietos, kurioje yra arba buvo darbuotoją įdarbinusi įmonė, teismuose.

2. Darbdaviui, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra ne valstybėje narėje, valstybės narės teisme galima pareikšti ieškinį pagal 1 dalies b punktą.“

Bulgarijos teisė

Darbo kodeksas

9 *Kodeks na truda* (Darbo kodeksas) 362 straipsnyje nustatyta:

„<…> Darbo ginčus tarp darbuotojų, kurie yra užsienyje dirbantys Bulgarijos piliečiai, ir Bulgarijos darbdavių užsienyje nagrinėja kompetentingas Sofijos teismas, o kai darbuotojas yra atsakovas, [šiuos ginčus] nagrinėja kompetentingas darbuotojo gyvenamosios vietos šalyje teismas.“

Diplomatinės tarnybos įstatymas

10 *Zakon za diplomaticheskata sluzhba* (Diplomatinės tarnybos įstatymas) 21 straipsnyje nustatyta:

„1. <…> Bulgarijos Respublikos atstovybės užsienyje yra Užsienio reikalų ministerijos teritoriniai struktūriniai vienetai, vykdantys diplomatinę ir (arba) konsulinę veiklą kitoje valstybėje arba tarptautinėse vyriausybinėse organizacijose.

2. Užsienio atstovybės yra:

1) ambasados;

2) nuolatinės atstovybės ir nuolatinės delegacijos tarptautinėse vyriausybinėse organizacijose;

3) generaliniai konsulatai, konsulatai, vicekonsulatai ir konsulinės agentūros;

4) diplomatiniai biurai ir ryšių palaikymo tarnybos;

5) specialiosios misijos, kaip jos suprantamos pagal Konvenciją dėl specialiųjų misijų, kurią 1969 m. gruodžio 8 d. priėmė Jungtinių Tautų Generalinė Asamblėja <…>.

3. Užsienio reikalų ministro siūlymu diplomatines atstovybes atidaro, jų rūšį nustato bei jas uždaro Ministrų Taryba.“

11 Diplomatinės tarnybos įstatymo 22 straipsnyje numatyta:

„1. Užsienio atstovybę sudaro vadovas, diplomatinio personalo nariai, administracinio ir techninio personalo nariai bei pagalbiniai darbuotojai, kaip tai suprantama pagal 1961 m. balandžio 18 d. Vienoje pasirašytą Vienos konvenciją dėl diplomatinių santykių <…>, 1963 m. balandžio 24 d. Vienoje pasirašytą Vienos konvenciją dėl konsulinių santykių <…> ir Konvenciją dėl specialiųjų misijų.

2. Atsižvelgiant į užsienio atstovybės rūšį, funkcijas ir sudėtį, joje gali būti steigiamos tarnybos.

<…>“

12 Šio įstatymo 80 straipsnis suformuluotas taip:

„Užsienio reikalų ministro raštišku leidimu, suteiktu remiantis motyvuota ataskaita, atstovybės užsienyje vadovas gali sudaryti darbo sutartį su vietiniu gyventoju.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

13 ZN yra Sofijoje nuolat gyvenanti Bulgarijos pilietė, turinti leidimą gyventi Ispanijoje, kur, kaip paslaugų teikėja, ji teikė su generalinio konsulato veikla susijusias paslaugas.

14 2019 m. balandžio 30 d. ZN Bulgarijoje pareiškė ieškinį generaliniam konsulatui; ji prašė, pirma, pripažinti jos darbo santykius ir, antra, priteisti kompensaciją už nepanaudotas mokamas kasmetines atostogas, t. y. 120 nepanaudotų kasmetinių atostogų dienų, atitinkančių 30 dienų per metus, už laikotarpį nuo 2013 m. sausio 2 d. iki 2017 m. birželio 29 d.

15 ZN tvirtina, kad šiuo laikotarpiu ji teikė paslaugas, susijusias su dokumentų konsulate pradėtose Bulgarijos piliečių bylose priėmimu ir šių bylų tvarkymu, pagal šešias paeiliui su generaliniu konsulatu sudarytas sutartis.

16 ZN tvirtina, kad pagal Diplomatinės tarnybos įstatymą Bulgarijos Respublikos atstovybės gali įdarbinti asmenis tik pagal darbo sutartis, kuriomis įforminami darbdavio ir darbuotojo santykiai. Šiuo klausimu jis patikslina, kad sudarytos sutartys atitinka darbo sutarties turinio reikalavimus pagal Bulgarijos teisę.

17 Generalinis konsulatas savo ruožtu ginčija Bulgarijos teismų jurisdikciją priimti sprendimą pagrindinėje byloje ir nurodo, kad taikoma Ispanijos teismų, kaip ZN darbo vietos teismų, jurisdikcija.

18 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla abejonių dėl ginčo pagrindinėje byloje tarpvalstybinio pobūdžio, nes šis ginčas kilo tarp Bulgarijos darbuotojo ir Bulgarijos darbdavio, o jų teisiniai santykiai glaudžiai susiję su Bulgarijos Respublika.

19 Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad Bulgarijos įstatyme aiškiai nustatyta, jog tuo atveju, kai sutartis sudaryta tarp užsienyje įsisteigusio Bulgarijos darbdavio ir užsienyje dirbančio Bulgarijos piliečio, galimus ginčus gali nagrinėti tik Bulgarijos teismai. Kadangi generalinis konsulatas yra kitoje valstybėje narėje įsteigtas Bulgarijos valstybės įstaigos padalinys ir jo veikla iš esmės susijusi su paslaugomis Bulgarijos piliečiams, Reglamentas Nr. 1215/2012 netaikomas byloms tarp valstybės narės piliečių ir tos pačios valstybės narės konsulinių įstaigų kitoje valstybėje narėje.

20 Šiomis aplinkybėmis *Sofiyski Rayonen sad* (Sofijos apylinkės teismas, Bulgarija) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar Reglamento (ES) Nr. 1215/2012 5 straipsnio 1 dalis, siejama su šio reglamento 3 konstatuojamąja dalimi, turi būti aiškinama taip, kad šis reglamentas taikomas nustatant valstybės narės teismo tarptautinę jurisdikciją nagrinėti ginčą tarp šios valstybės narės pilietybę turinčio darbuotojo ir jos konsulinės įstaigos, esančios kitos valstybės narės teritorijoje, o gal šios nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad tokiam ginčui taikytinos valstybės narės, kurios nacionaliniai subjektai yra abi šalys, vidaus jurisdikcijos nustatymo taisyklės?“

Dėl prejudicinio klausimo

21 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Reglamento Nr. 1215/2012 5 straipsnio 1 dalis, siejama su šio reglamento 3 konstatuojamąja dalimi, turi būti aiškinama taip, kad ji taikoma siekiant nustatyti valstybės narės teismų tarptautinę jurisdikciją nagrinėti vienos valstybės narės pilietybę turinčio darbuotojo ir šios valstybės narės konsulinės įstaigos, esančios kitos valstybės narės teritorijoje, ginčą.

22 Atsakant į prejudicinį klausimą, susijusį su Reglamento Nr. 1215/2012 5 straipsnio 1 dalimi, siejama su šio reglamento 3 konstatuojamąja dalimi, reikia nustatyti, ar Reglamentas Nr. 1215/2012 taikytinas situacijai, dėl kurios kilo ginčas pagrindinėje byloje.

23 Šiuo klausimu pirmiausia reikia išnagrinėti, ar ginčas pagrindinėje byloje patenka į Reglamento Nr. 1215/2012 taikymo sritį kaip „civilinės ir komercinės bylos“, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 1 straipsnio 1 dalį.

24 Atsižvelgiant į tai, jog Reglamentu Nr. 1215/2012 panaikinamas ir pakeičiamas 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 12, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk. 4 t., p. 42), Teisingumo Teismo pateiktas pastarojo reglamento nuostatų aiškinimas taikomas ir Reglamentui Nr. 1215/2012, kai šių dviejų Sąjungos teisės aktų nuostatas galima laikyti lygiavertėmis (2016 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Schmidt*, C-417/15, EU:C:2016:881, 26 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

25 Šiuo klausimu pažymėtina, kad pagal Reglamento Nr. 44/2001 1 straipsnio 1 dalies pirmą sakinį šis reglamentas taikomas civilinėse ir komercinėse bylose. Remiantis tuo, kaip buvo aiškinama sąvoka „civilinės ir komercinės bylos“, tam tikri teismo sprendimai nebuvo priskirti prie šio reglamento taikymo srities, atsižvelgiant į teisinius santykius tarp ginčo šalių ar jo dalyką apibūdinančias aplinkybes (žr., be kita ko, 2009 m. balandžio 28 d. Sprendimo *Apostolides*, C-420/07, EU:C:2009:271, 42 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

26 Teisingumo Teismas nusprendė, kad nors tam tikri ginčai tarp valdžios institucijos ir privatinės teisės subjekto gali patekti į Reglamento Nr. 1215/2012 taikymo sritį, taip nėra tais atvejais, kai valdžios institucija naudojasi viešosios valdžios įgaliojimais. Iš tiesų, kai viena iš ginčo šalių naudojasi viešosios valdžios funkcijų prerogatyvomis, įgyvendindama įgaliojimus, kurie nereglamentuojami santykiams tarp privačių asmenų taikomomis taisyklėmis, toks ginčas nepriskiriamas prie civilinių ir komercinių bylų, kaip jos suprantamos pagal Reglamento Nr. 1215/2012 1 straipsnio 1 dalį (žr. 2019 m. vasario 28 d. Sprendimo *Gradbeništvo Korana*, C-579/17, EU:C:2019:162, 49 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

27 Dėl ginčo tarp valstybėje narėje esančios trečiosios valstybės ambasados ir jos darbuotojų Teisingumo Teismas nusprendė, kad ambasados funkcijos, kaip matyti iš 1961 m. balandžio 18 d. Vienoje pasirašytos Vienos konvencijos dėl diplomatinių santykių 3 straipsnio, iš esmės yra atstovauti siunčiančiajai valstybei, ginti jos interesus ir skatinti santykius su priimančiąja valstybe. Vykdydama šias funkcijas ambasada, kaip bet kuris kitas viešasis subjektas, gali veikti *iure gestionis* ir įgyti civilinio pobūdžio teises ir pareigas, be kita ko, sudariusi privatinės teisės sutartis. Taip yra, kai ji sudaro darbo sutartis su asmenimis, kurie neatlieka pareigų, susijusių su viešosios valdžios įgyvendinimu (2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Mahamdia*, C-154/11, EU:C:2012:491, 49 punktas).

28 *A fortiori*, taip yra ir tuo atveju, kai kalbama apie ginčą tarp generalinio konsulato ir asmens, kuris jam teikia individualias darbo paslaugas, susijusias su dokumentų konsulate pradėtose Bulgarijos piliečių bylose priėmimu ir šių bylų tvarkymu, t. y. paslaugas, nesusijusias su viešosios valdžios funkcijų vykdymu ir nekeliančias pavojaus Bulgarijos Respublikos interesams saugumo srityje (šiuo klausimu žr. 2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Mahamdia*, C-154/11, EU:C:2012:491, 56 punktą).

29 Taigi iš tokios sutarties, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, kylantis ginčas gali patekti į Reglamento Nr. 1215/2012 taikymo sritį kaip civilinė ir komercinė byla. Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi nustatyti, ar taip iš tiesų yra, atsižvelgdamas į visas pagrindinės bylos aplinkybes.

30 Antra, kalbant apie užsienio elementą, kurio buvimas lemia minėto reglamento taikytinumą, reikia pažymėti, kad Reglamente Nr. 1215/2012 šiuo klausimu nėra jokios apibrėžties, nors jo 3 ir 26 konstatuojamosiose dalyse vartojama sąvoka „tarpvalstybinio pobūdžio bylos“.

31 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1896/2006, nustatančio Europos mokėjimo įsakymo procedūrą (OL L 399, 2006, p. 1), 3 straipsnio 1 dalyje lygiavertė sąvoka „tarptautinio pobūdžio byla“ apibrėžiama kaip byla, kai bent vienos iš šalių nuolatinė ar įprastinė gyvenamoji vieta yra kitoje valstybėje narėje nei teismas, kuriam pateiktas prašymas (2020 m. gegužės 7 d. Sprendimo *Parking ir Interplastics*, C-267/19 ir C-323/19, EU:C:2020:351, 33 punktas).

32 Kadangi abu šie reglamentai priskiriami teismų bendradarbiavimo tarpvalstybinio pobūdžio civilinėse bylose sričiai, reikia suderinti analogiškų sąvokų, kurias Sąjungos teisės aktų leidėjas juose pavartojo, aiškinimą (2020 m. gegužės 7 d. Sprendimo *Parking ir Interplastics*, C-267/19 ir C-323/19, EU:C:2020:351, 35 punktas).

33 Remdamasis nurodyta 3 straipsnio 1 dalimi, Teisingumo Teismas nusprendė: kadangi ieškovo buveinė mokėjimo įsakymo procedūroje yra kitoje valstybėje narėje nei teismo vietos valstybė narė, byla yra tarpvalstybinio pobūdžio, todėl patenka į Reglamento Nr. 1896/2006 taikymo sritį (2020 m. gegužės 7 d. Sprendimo *Parking ir Interplastics*, C-267/19 ir C-323/19, EU:C:2020:351, 34 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

34 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, kalbant apie valstybės vardu ambasados sudarytas darbo sutartis, ji yra „padalinys“, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 44/2001 18 straipsnio 2 dalį, jeigu darbuotojų, su kuriais ji sudarė šias sutartis, pareigos susijusios su valdymo veikla, kurią ambasada vykdo priimančiojoje valstybėje (2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Mahamdia*, C-154/11, EU:C:2012:491, 52 punktas).

35 Tokia išvada darytina *a fortiori*, kai darbo sutartį sudaro ne ambasada, o generalinis konsulatas, jeigu įvykdytos 2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Mahamdia* (C-154/11, EU:C:2012:491) 48 punkte išvardytos sąlygos.

36 Pagal analogiją reikia pripažinti, kad generalinis konsulatas yra „padalinys“ Reglamento Nr. 1215/2012 taikymo tikslais, nes atitinka Teisingumo Teismo jurisprudencijoje nustatytus kriterijus. Tiksliau, kaip Užsienio reikalų ministerijos teritorinis struktūrinis vienetas generalinis konsulatas nuolat dalyvauja išorės santykiuose kaip šios ministerijos tęsinys. Generalinis konsulatas atstovauja ministerijai priimančiojoje valstybėje; jam vadovauja generalinis konsulas ir jis gali savarankiškai prisiimti civilinės teisės teises ir pareigas. Darytina išvada, kad konsulatas gali būti laikomas sandorių centru, kaip nurodyta 2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Mahamdia* (C-154/11, EU:C:2012:491) 49 ir 50 punktuose.

37 Iš to matyti: kadangi konsulatas yra valstybės narės „padalinys“ kitoje valstybėje narėje, viena iš ginčo šalių turi būti laikoma turinčia savo nuolatinę ar įprastą gyvenamąją (buveinės) vietą kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje yra teismas, į kurį kreiptasi.

38 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos paslaugų teikimo sutartys buvo sudarytos Ispanijoje ir būtent šioje valstybėje narėje šiose sutartyse nustatytos pareigos buvo vykdomos.

39 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad pagrindinė byla turi tarpvalstybinį pobūdį.

40 Kadangi prejudicinis klausimas susijęs tik su Reglamento Nr. 1215/2012 taikymu, o ne su Bulgarijos ar Ispanijos teismų jurisdikcijos nustatymu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turės padaryti atitinkamas išvadas, atsižvelgdamas į Bulgarijos darbo kodekso 362 straipsnio taikymą.

41 Šiomis aplinkybėmis į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad Reglamento Nr. 1215/2012 5 straipsnio 1 dalis, siejama su šio reglamento 3 konstatuojamąja dalimi, turi būti aiškinama taip, kad ji taikoma siekiant nustatyti valstybės narės teismų tarptautinę jurisdikciją nagrinėti valstybės narės pilietybę turinčio darbuotojo, kuris nevykdo su viešosios valdžios įgyvendinimu susijusių funkcijų, ginčą su šios valstybės narės konsuline įstaiga, esančia kitos valstybės narės teritorijoje.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

42 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (aštuntoji kolegija) nusprendžia:

2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 5 straipsnio 1 dalis, siejama su šio reglamento 3 konstatuojamąja dalimi, turi būti aiškinama taip, kad ji taikoma siekiant nustatyti valstybės narės teismų tarptautinę jurisdikciją nagrinėti valstybės narės pilietybę turinčio darbuotojo, kuris nevykdo su viešosios valdžios įgyvendinimu susijusių funkcijų, ginčą su šios valstybės narės konsuline įstaiga, esančia kitos valstybės narės teritorijoje.

Parašai.